

Lajos Grendel

Románová historka

O polnoci pani Silvia Denevériová vstala zo svojho pleteného trstinového hojdacieho kresla a umyla si tvár v mise s chladným makovým odvarom. Bol spln mesiaca, streda 29. augusta. Mesiac v splne odpočíval nad gaštanovými stromami v cintoríne a do svojej siete chytil spiace mesto. Odkiaľsi doliehal slávičí klokot, hoci mohol to byť aj volací signál; pani Silvia Denevériová by sa nebola pozastavila nad tým, ak by to bolo tak. Stadiaľto z terasy zavše pristihla šarvancov z okolia, ako sa zarážajú pred nevelmi vysokým múrom cintorína, potom hup-hop, akoby boli vyskočili na koňa, prešvihnú sa cez ohradu a zmiznú v čiernych záhyboch sukní kriačín; pravdaže, videla aj vojakov s frajerkami, ako aj počestných otcov rodiny, ale predsa len viac vojakov, bolo ich plné mesto, v nevestincoch im sotva postačujú dievčatá a najmä izby. Povrávalo sa, že regiment vojakov poslal aj cisár; ostatní sa rozmiestnili na Moravskom poli, kam len oko dovidí, až po Viedeň. Čo je to za svet! Omacala si vyrážky na tvári a utrela rukávom župana. Neznepokojovala ju vojna pred dvermi. Večer vo viedenskom rozhlase počula komentár Huga Nemca, a tak vedela, že nie je dôvod na poplach a paniku. Turci sa síce prebrodili cez Drávu, ale Uhorsko je silné, a čo je najdôležitejšie, na jeho strane je celý kresťanský svet na čele s mocným a nepremožiteľným cisárom Karolom. Denevéri zase vykladal, že najlepšie by bolo vlákať sultánovo vojsko do močiarov vôkol Moháča. Kráľ Ludovít je mladý, ale zato srdce má na mieste a vie, čo robí.

Nie, pani Silviu Denevériovú vôbec neznepokojovala sultánova nová výprava, ale skôr jej predošlý sen. Kým čakala na východ mesiaca a dnuka Denevéri chrápal, akoby drevo píliť, až sa otriasali dve poschodia, nakrátko zadriemala aj ona. Ale bodaj by radšej mala otvorené obe oči! Lebo sa jej snívalo o jeleňovi. Kráčala po lesnej ceste do Sidóniinho kaštieľa a už zďaleka medzi lístím stromov videla pošmúrnu lomenicu budovy. Kaštieľ dal postaviť ešte starý gróf, Sidóniin prasnokor, povestný lúpežný rytier, ktorý si stotrinásťročný sia-

hol na život vlastnou rukou po prehýrenej noci, keď prekartoval polovicu svojho majetku. Oproti nej šiel robustný jeleň veľký ako kôň. Hrozivou korunou parohov zrážal konáre stromov a zastavil sa asi tridsať či štyridsať krokov pred ňou. Vzpriamal hlavu, tupo zafíkal a veľmi smutným pohľadom cival do očí Silvii Denevériovej, akoby jej chcel niečo povedať, možno ju upozorniť, aby sa vrátila. Lenže ona sa nezľakla. Zaraz si uvedomila, že sníva, a ešte v tej chvíli otvorila oči. Hoci vidina sa rozplynula, vlastný sen sľuboval neveľa dobrého. Dávno, keď ešte bola slobodná a nevedeli, čo si majú počať s peniazmi, nezišlo im na myseľ ani vo sne, že raz budú chudobnejší ako posledný žobrák, snívalo sa jej o tom jeleňovi, ktorý im navalil na hlavy samé nepríjemnosti a biedu. Zakrátko im dom vyhorel do tla; na poľovačke si jej otec vykĺbil nohu a odvtedy potom kríval až do smrti. Pominul sa v takej chudobe, že pohrebné výdavky mohli uhradiť iba z milodarov.

Napriek tomu zobudila Denevériho a pripomenula mu:

– Je čas vydať sa na cestu.

Denevéri niečo zahundral, došuchtal sa do kúpeľne, kde sa aj oholil a vykručil si našpicato fúzy, ako si ich v blahej pamäti vyčesával Ján Huňady, ktorého buzogáň dodnes neprestali spomínať na sultánovom dvore.

Pani Silvia Denevériová zase do plecniaka rýchlo nabalila salámu, chlieb s maslom, sýtozelenú dolnozemsú papriku a banátske krvavočervené paradajky veľké ako päst, k tomu do termosky horúci čaj a do gumovej duše horúcu vodu, ktorú si potom v kočiari položí pod nohy proti štipľavej zime na úsvite. Ďalej zvyšok večere: dve kuracie stehná, z ktorých ešte večer maškrtný Denevéri obhrýzal strúhanku, huby v oleji (to ako dar Sidónii), šesť vajec uvarených natvrdo a štipku soli do prázdnej sklenej trúbeľky od vitamínu Cé.

– A nezabudni vziať aj rádio! – Denevéri jej prikazoval z kúpeľne.

– Aspoň tentoraz daj pokoj politike!

– Kdeže politika! – protestoval Denevéri. – Futbalová liga, popoludní.

Pani Silvia Denevériová už tisíc ráz oľutovala, že sa vydala za tohto neposedného chlapa, ktorý nemá ani peniaze, ani humor, a odkedy mu jesenný závan staroby rozvieva vlasy, nerobí nič iné, iba politizuje celé dni, píše športové komentáre na poslednú stranu *Večerného posla* a v televízii on ťahá čísla športky. A vôbec: vždy je všade tam, kde zaštrngoce zopár drobných mincí. Ako sa teda môže stať, že jednako majú samé dlžoby? Už toho mala dosť. Darma je Denevéri vedúci športovej rubriky *Posla*, darma už desať rokov chniape po ctených šéfredaktorových nohách, tie ho zaradom odkopnú a niekto mu vždy zavesí na krk nejakú prácu navyše, ktorú by iný neprijal ani za tri platy. Denevéri sa však prepožičia na všetko. Koľko ráz mu predsa prisľúbili, že ho

preložia do zahraničnej rubriky! Avšak tucty sľubov zostali iba sľubmi. Trochu ho aj ľutovala: Denevéri má naozaj smolu. Je známe, že jeho predkovia boli živnostníci, ešte v hlbšej minulosti roľníci, a hoci Denevéri prisahá, že jeho prastarý otec bojoval v bitke pri Belehrade a za svoje hrdinstvo dostal zemiansky list od samého Jána Huňadyho, list sa stratil, pradeda Cilleiho chvatne odpravili a svedkovia udalosti sa roztrúsili po svete. Denevériho otec bol iba počestný hrnčiarsky majster, jeden z mnohých počestných hrnčiarskych majstrov v Trnave. Nemám dobrý list kádrovej evidencie! Ten je teda ozaj zlý. Hoci dôsledne sleduje oficiálnu líniu, nenávidí Benátky a francúzskeho kráľa Františka, lebo paktujú s Turkami, ale aj cisára Karola, ktorý chce uchmatnúť uhorskú svätú korunu pre svojho mladšieho brata, habsburského Ferdinanda. Och, tá politika! Pani Silvia Denevériová radšej stranila umeniu a sama písala básne. Cyklus *Kvety lalie* jej získal uznanie po celej krajine. Výtlačok s venovaním poslala aj kráľovnej Márii. Kráľovná si naozaj cenila umenie a vymenovala ju za *laureátku poézie*, poslala jej vavrínový veniec a na jar ju pozvala na stretnutie s čitateľmi, ba prevzala nad ním aj záštitu.

– No podme, – povedal Denevéri, – Sidónia sa nahnevá, ak ju necháme dlho čakať.

A nato si pripol plecniak, zamkli byt a pani Silvia si vložila kľúč do pudilára, lebo Denevéri v poslednom čase postrácal všetko, naposledy napríklad anglické tenisové rakety, ktoré jej daroval Sidóniin manžel minulé leto, keď skončil svoju diplomatickú misiu na veľvyslanectve v Londýne.

Do mesta sa vybrali pešo. Nočné autobusy nepremávali vzhľadom na výnimočný stav vyhlásený na celé územie krajiny. Nesvietili ani pouličné lampy. V zmysle nariadeného zatmenia štrajkovali už šiesty deň. Tma bola aj v bytoch, a kde napriek príkazu sľepňal nejaký kahanec, tam vojenské hliadky vynútili platnosť nariadenia. Tak sa teda spoľahli na mesačný svit. Aspoň ten nerušene šíril svetlo na zdanlivo mŕtve mesto, ďaleko dopredu im osvetľoval ulice. Dlhý pochod a možno vplyv sviežeho vzduchu konečne vyhnal aj spánok z Denevériho očí: prestal zívaa a náhle mu ožil jazyk, len čo sa priblížili k Stupavskej ceste. Začal zvažovať šance zajtrajšieho či vlastne už dnešného ligového kola. Derby Fradi – Vašaš rozhodne o osude majstrovského titulu: Ferencvároš vedie o dva body, a ak zvíťazí, a prečo by nezvíťazil, je predsa väčším favoritom, zvýši svoj náskok na štyri body pred Vašašom. Za nimi ďaleko zaostávajú ostatné mužstvá z hlavného mesta. Honvéd v Sombatheli musí nastúpiť s náhradníkmi, jeho brankára poručíka Bölöniho odvelili do kráľovského tábora, majster odlievač diel Kisfaludy zase bude nenahraditeľný pri Moháči. Za takýchto okolností nie je pravdepodobné, že by si Honvéd odviezol čo len je-

den bod. Vašaš takisto nemá čo stratiť, ale má problémy s disciplínou mužstva. Doma aj vo svete už vedia o Sentkerekího afére s koložvárskou herečkou Ritou Šimonfiovou. Pani Silvia Denevériová zbledla. Ech, tie herečky! Kedysi aj ona snívala o tom, že s kočovnou divadelnou spoločnosťou prebrázdí celú krajinu. Bude tancovať v lone lesov, umývať sa na brehoch potokov, recitovať básne talianskych básnikov pre potešenie vidieckych pánov, ale potom prišiel Denevéri a vyhovoriť jej to. Odvtedy nevedela vystáť herečky, a nevedela vystáť ani Denevériho, ktorý vykútal malé i veľké tajomstvá slávnych osôb a vedel o nich dôverne hovoriť tak, akoby každý večer hral s nimi taroky v kaviarni Štefánia.

– Prestaň s tými somarinami! Koho teraz zaujíma futbal? Myslíš, že Sidónia bude na to zvedavá?

Električkové koľajnice križovali ulicu. Jedna súprava bezmála zrazila Denevériho, v poslednej chvíli ho pani Silvia strhla späť. Sama nevedela prečo, kónala zrejme len pudovo. Denevéri by si bol zaslúžil, aby ho osud šmahom vygumoval zo sveta. Štíhly husár viedol električku; hlavne diel vyčnievali z jej okien na malátne domy. Denevéri podotkol:

– Zdá sa, že títo berú vojnu vážne.

– Čože? – pani Silvia ohrnula pery. – Onedlho máme Turka na krku už sto rokov, ale ani raz sa nedostali až po Budín. Nechápem, načo ten veľký rozruch.

– Vlaňajšie vzbury baníkov, – mudroval Denevéri. – Zastrášujú ľud, aby zostal na pokoji.

Tuodtiaľ sa bezmála na každom rohu ulice stretli s vojenskými a policajnými hliadkami. Zavše im zasvietili do tváří, a keď sa presvedčili, že nie sú Turci maskovaní za turistov, pustili ich ďalej. Iba na stupavskom rázcestí mali problémy s Nemcami, legitimovali ich a neboli spokojní s Denevériho novinárskym preukazom. Nástoječivo ich chceli odprevadiť na najbližšiu strážnicu. Pravdaže, Denevéri hneď mal plné gate. Ale pani Silvia sa nezľakla, tvrdo ich poučila a kašľala na nebezpečenstvo, ktoré mohla prívodiť svojím podpichovaním:

– Ako viem, naším kráľom je Ľudovít! Cisárski žoldnieri, ustúpte nám z cesty!

Ale Nemcom nestačilo dobré slovo. Denevéri sa teraz už prikláňal k tomu, aby išli s nimi, neoplatí sa vzpierať Nemcom. No potom, doslova v tejto krízovej chvíli, odkiaľsi z tmy bolo počuť plesk bičom a rúhavo harusíť.

– Hergot, krucinál! Dokrista vašich materi!

Sám Pánboh poslal grófku Sidóniu Sapáriovú rozptýliť nedorozumenia.

– Pán a jeho manželka sú moji priatelia.

Nemci salutovali a mlčky strpeli, ako ich grófka Sidónia Sapáriová karhala, že boli hlúpi.

– V tejto krajine predbežne ste hosťami. Toho sa teda držte!

Oblečené mala rajtky; postáždžovala sa, že včera večer jej ušiel kočiš, istý Ján Hrušovský, aby preliat krv za kráľa a vlasť na bojovom poli pri Moháči, ak to tak chce aj Boh. Sediaci sú tupci. A kým ich viedla ku kočiaru, priateľsky oblapila pani Silviu okolo pliec a vyhrešila Denevériho, lebo v športke ani tento týždň nevytiahol jej čísla. V kaštieli predsa ubúda zlata a závistlivé príbuzenstvo sa sotva vie dočkať, aby driečny gróf Sapári padol pri Moháči a aby potom mohlo svojimi rukami siahnúť na majetok. Keď podišli ku koňom, ticho povedala, ide s nami ešte niekto. Vyskočila na kozlík a pokynula, aby nastúpili. V pološere čupel fešný mladík, ešte bezmála chlapec, a keď vedľa neho pani Sidónia zaujala miesto, vystrel ruku a predstavil sa:

– Som Šebastián Tinódi, rockový muzikant.

Pre pani Silviu Denevériovú to bol neznámy pojem; podľa rozčuchaných vlasov, hustých fúzov však usúdila a dospela k záveru, že menovaný Šebastián Tinódi je jedným z pitoreskných zjavov, s ktorými ju spojil osud, a predbežne iba tipovala, či mladík je Sidóniin príbuzný, milenec alebo azda adoptívny syn a či v jednej osobe všetci traja. Oblečený bol ako kočovný spevák: roztrhané džínsy, hore zasa na telo prilepené hnedé tenké tričko s krátkymi rukávami. Sidónia sa obklopovala podivnými ľuďmi. Sám gróf Sapári mal povest' podivína a ako svetaskúsený človek, ale už vyslúžený diplomat, vo svojom kaštieli udomáčňoval početné cudzie zvyky, a všetko vedel zladíť so svojím zásadne konzervatívnym svetonáhľadom, zbožnou vierou a hlbokou láskou k vlasti. Tak k nim často zavítali istý pán Dezider Kanári, dvorný iluzionista nebohého kráľa Vladislava, ktorý neskôr padol do nemilosti a emigroval do Krakova, milenka kráľa Vladislava tajomná slečna Cecília, švédsky diplomat Olaf Svenson, povestný svojimi výstrelkami, ale aj sám kráľ Ľudovít, ktorý Sidónii daroval sokola na pamäť predvlnajšej poľovačky na diviaky. Meno Šebastiána Tinódiho však ešte nikdy nepočula. Aj správaním sa líšil od tých, ktorých spoznala v Sidóniinom salóne. Napríklad keď Denevéri opatrne oťukával, ako posudzuje šance na odrazenie invázie Turkov, razom vyšlo najavo, že nie je zorientovaný.

– Sme bašta kresťanstva, – povedal lakonicky.

– To je pravda, – odpovedal Denevéri. – Ale podľa správ Sulejmanovo vojsko je v presile.

Šebastián Tinódi najprv mykol plec, potom odpovedal bezdôvodne podráždeným hlasom:

– Nenávidím politiku! Politika je záhubou umenia.

Pani Silvia Denevériová v tej chvíli pochopila, že takto s ním nedospesjú

k ničomu. Preto ho radšej úctivo požiadala zaliečavým hlasom, či by nebol ochotný povedať niečo o sebe. Tinódi vďačne pristal. Je zakladajúci člen skupiny Albatros, vedúci a sólový gitarista, povedal. Dnes je Albatros v Maďarsku najpopulárnejší orchester progresívneho rocku, v začiatkoch, keď o ňom chýr sotva prekročil hranice Budína, súbor podporovala a financovala nie menšia osobnosť ako sám Verbőci. Pravda, oficiálne ich nemanážuje, ale v Budíne nie je tajomstvom, že spomedzi maďarských orchestrov kupuje výlučne platne Albatrosu a zariadil aj to, že mohli absolvovať koncertné turné vo Francúzsku, Španielsku a v Anglicku a zároveň tam uzavreli zmluvy na vydanie platní. Je to výnimočné z dvoch príčin. Po prvé, texty piesní sú apolitické, po druhé, prvky maďarskej ľudovej hudby sa usilovali vniesť do tradičného štýlu tvrdého rocku, hoci vo Verbőciho dvore ľudová hudba nie je najmodnejším smerom. Podľa zlých jazykov koreň náklonnosti a význačnej podpory veľkého a všeobecne uznávaného politika je v tom, že Peter Balog, hráč na bicie nástroje, je Verbőciho nemanželský syn.

– A akú hudbu hráte? – opýtala sa užasnutá pani Silvia Denevériová.

– Ako som povedal, progresívnu hudbu. Pravda, nie takú, akú hrá Pink Floyd, no ani takú, akú hrajú Emersonovci. Hráme vlastne tvrdý rock. Tento tvrdý rock sa však líši od profilu známejších anglických skupín Led Zeppelin, Bad Company, ako aj uvoľnenejšej a lyrickejšej skupiny Uriah Heep, ale i ostatných. Je to práve vďaka inšpiratívnej ľudovej hudbe. Muzika Albatrosu teda nie je veľmi odvodená, nie je intelektuálna a neuplýval na ňu ani džez. No nie je ani taká dynamická ako väčšina albumov skupiny Led Zeppelin.

– Náramne zaujímavé, – konštatovala pani Silvia Denevériová. – Vy teda osobne poznáte Verbőciho?

– Toho starého kujebáka? Čoby som ho nepoznal!

Kočiar už dávno zanechal Lamač a Devínsku Novú Ves a štveral sa nahor po úzkej kamenistej ceste pod korunami dubov na svahoch Malých Karpát. Vo sviežom vzduchu sa zachveli listy na stromoch, spoza dlaní listov sa zavše vynoril mesiac a osvetlil tvár Šebastiána Tinódiho, jeho tmavé oči a hebké tma- vosivé fúzy. Rockový hudobník, zasnene si pomyslela pani Silvia. To sú mi ve- ci?!

Okolo tretej hodiny dorazili k rybníku. Grófka Sidónia Sapárióvá odstrojila kone a odviazala ich na lúku s tým, aby ráno o deviatej boli tu pri kočiari. Ona sama sa vzápätí takisto začala vyzliekať a oslovila aj ostatných, aby sa ponáhľali, lebo liečebná kúra nebude účinná, keď mesiac zakrátko zájde nad les a vrhne tieň na vodnú hladinu jazera. Osobitne položila otázku pani Silvii, či si o polnoci umyla tvár, či makový odvar nebol veľmi horúci, či mak dobre odstredi-

la a či včas vyložila misu na mesačný svit. Potom prezrela vyrážky na jej tvári a skonštatovala, že pekne schnú. Ak všetko dobre pôjde, o týždeň po nich nezostane ani stopa, pokožka sa jej vyhladí a bude pekná ako nejakej šestnásťročnej sedliackej dievčiny.

– Hádaj, koľko mám rokov, – obrátila sa k Šebastiánovi Tinódimu, ktorý sa dovtedy takisto vyzliekol, iba trenírky sa mu knísali na nohách.

– Tridsať.

Matúš Niemiec: Kartón k oltáru sv. rodiny, 2017

– Sedemdesiatosem, – smiala sa grófka Sidónia Sapáriová. – V tomto jazere však voda robí zázraky. Omladzuje.

Šebastián Tinódi zahundral niečo, akože to nie je možné, grófka si z neho robí blázna. Ale vtom skočila do reči pani Silvia, tak je to pravda, tak je to pravda do posledného slova. Šebastián a Denevériová pozreli jeden na druhého, ale Denevériová mykla plec. Nachádzame sa na sklonku stredoveku, ak to Boh chce tak, možné je všetko, ak nie, nože sa pozrite na Silviu... Pol roka sa trápi s mizernými vyrážkami a dosiaľ jej nepomohla nijaká liečebná kúra. Medzičasom sa pani grófka vyzliekla a od tej chvíle Tinódiho nezaujímali Denevériovej argumenty, ale o to viac zadok Sidónie Sapáriovej; zaraz sa mu očné zrenice rozšírili ako futbalová lopta. Aj on si stiahol trenírky a ponoril sa za grófkou. Zakrátko zmizli v hustom trstí, nato onedlho bolo počuť šplachot,

akoby sa bola zo dna jazera vyšvihla štika, potom ďalší šplachot a nezrozumiteľné útržky slov, a vtedy sa začala vyzliekať aj pani Silvia, hoci od zimy jej zadrkotali zuby.

– Prechladneš, – povedal Denevéri.

– Ešte čo, Sidónia sa kúpe v jazere aj v zime, a nič jej nie je.

– To je Sidónia. Ale ty si starnúca sliepka.

V tej chvíli pani Silvia by vedela zabiť Denevériho. Ale keďže si už zvykla, že Denevéri ju ponížuje tam a vtedy, kde a kedy chce, a že príležitostne mu to beztak odplatí, mlčky sa obrátila chrbtom a vykročila smerom k jazeru. V tráve skryté kamene jej rezali chodidlá, vtedy zasipela a kárala sa, prečo nevie strpieť ani najmenšiu fyzickú bolesť. O tom Tinódi by mal svoju mienku.

– Prikazujem ti, aby si sa vrátila!

Pani Silvia uvažovala, koľko rokov má Denevéri ešte pred sebou. Sužujú ho toľkoraké choroby, že by jej nestačilo ani desať prstov, ak by ich chcela zrútať. Nadíde čas, keď ju Denevéri bude prosiť o pohár vody s popraskanými perami od horúčky. Vtedy mu prinesie pohár žieravého lúhu a dá mu ho vypiť po kvapkách a k jeho smrteľnej posteli naženie všetky milenky. Nech vidia, aký je to úbohý červ, nech pociťia odpor ešte aj k spomienke na jeho objatie.

Zatvorila oči, zažala zuby a tak sa vnorila do studenej vody. Po prvých kľčovitých záberoch ramien sa pokúsila ponoriť na dno jazera. Plávala hlbšie, hľadala Sidóniu a Tinódiho, ale nedovidela ďalej ako na päťdesiat či šesťdesiat metrov a za tým všetko splynulo s farbou vody. Je aj dobre, že bude vojna, pomyslela si. Konečne sa stane niečo. Potom celkom blízko, na vzdialenosť dvoch dĺžok ľudského tela, z vody sa vynorili Sidónia a Tinódi a jej sa marilo, akoby chlapec vo vode zozadu objímal grófkú. Sidónia sa usmievala.

– Vari sa len nehádate!

– Ach, kdeže.

– No vykrikovali ste.

– My sa nezvykneme škriepiť.

– To je dobre, – skočil do reči Tinódi. – Dvaja takí ľudia, ako ste vy, lepšie urobia, ak iba mlčia.

Sidónia plesla Tinódiho po líci.

– Nebuď bezočivý k mojim priateľom.

Nato akoby bola zadriemala vo vode a mala zdanie, že Sidónia a Tinódi si niečo šepocú za jej chrbtom, ale nadarmo napínala uši. Bola tu, a jednako tu nebola. Kráľ Ludovít možno už dobojoval so Sulejmanom a zajal toho ničomného pohana: uviazal ho koňovi o chvost a tak ho vliekol do Budína. Na zadunajských kopcoch horeli vatry, celá krajina pripomínala veľký cintorín v Deň

zosnulých. Nahá Sidónia sa prechádzala medzi hrobmi, z jedného kahanca sa jej chytili vlasy, ale ona sa usmievala a spievala lascívne pesničky. Zastavila sa pod topolom vysokým ako siaha; ten topol bol Šebastián Tinódi, opásal ho remeň so sponou a na krku mu visela dvanásťstrunová gitara. Najprv počuli iba tlmený mumraj. Úsvit bol ešte ďaleko, čierne chrobáky sa rozliezali po oblohe niekde vysoko medzi hviezdami. Počuli chrobačí bzukot, ktorý dlhé minúty pohlcoval každý iný zvuk, a pani Silvia nepočula ani vlastný výkrik.

– Ťažké nemecké bombardéry, – povedal Tinódi, keď nad nimi stroje tiahli smerom na východ, možno ponad Budín.

– Potom Nemci pomôžu, – ďalej rozvádzala pani Sidónia. – Už je načase, aby niekto urobil poriadok v tejto krajine.

Denevéri sa už umýval, šplachot vody zobudil pani Silviu. Zdá sa, niekoľko minút opäť mohla spať, lebo Denevéri pri posteli stál už oblečený.

– Dobre si spala?

– Mizerne, – odpovedala.

– Takže dnes zase budeš mrzutá. Zájdeš do školy?

– Na poludnie.

– Teda dobre, – povedal. – Zbohom.

Pani Silvia osamela, vykutrala cigaretu zo zásuvky písacieho stola. Zapáliť si ju však nemala čas, lebo takmer v tej istej chvíli, keď Denevéri zamkol byt, v obývacej izbe niekto zakašľal. Najprv si myslela, že sa jej marí, ale kašeľ sa opakoval. Vyskočila z postele a potácavo bosky bežala k dverám. V koženom kresle sedel Šebastián Tinódi, vytiahol zapaľovač a ponúkol jej oheň.

– Snívalo sa mi s vami, – povedala pani Silvia.

– Viem, – odpovedal Tinódi. Vysiakal si nos, ospravedlňoval sa. – V noci som prechladol. Voda bola studená.

– Studená, – povedala pani Silvia.

– No to nič. Konečne sme sami dvaja, môžeme si povedať všetko.

(1977)

Preložil Karol Wlachovský